

LIETUVOS ADMINISTRACINIŲ GINČŲ KOMISIJOS PANEVĖŽIO APYGARDOS SKYRIUS

S P R E N D I M A S

2024 m. lapkričio 8 d. Nr. 21RE4-180 (AG4-149/19-2024)
Panevėžys

Lietuvos administracinių ginčų komisijos Panevėžio apygardos skyrius (toliau – Komisija), susidedantis iš Komisijos narių Remigijaus Kalašnyko, Astos Povilonienės (pranešėja) ir Vestos Šliogerytės (posėdžio pirmininkė), sekretoriaujant Natalijai Abuojai, dalyvaujant pareiškėjui J. B., atsakovės atstovui A. V.,

žodinio proceso tvarka vaizdo konferencijos būdu išnagrinėjo administracinį ginčą pagal pareiškėjo J. B. skundą atsakovei Panevėžio apskrities valstybinei mokesčių inspekcijai dėl sprendimo panaikinimo.

Komisija

n u s t a t ė:

pareiškėjas skundu, kurį vėliau patikslino (toliau – skundas), Komisijos prašo: panaikinti Panevėžio apskrities valstybinės mokesčių inspekcijos (toliau – ir atsakovė, ir Inspekcija) 2024-09-16 raštą Nr. RM-37095 „Dėl prašymo“ (toliau – Sprendimas).

Pareiškėjas paaiškino, kad vadovaujantis Lietuvos Respublikos mokesčių administravimo įstatymo (toliau – MAĮ) 96 straipsnio 1 dalies 1 punktu, delspinigiai mokesčių mokėtojui skaičiuojami už nesumokėtą arba pavėluotai į biudžetą sumokėtą mokesčių mokėtojo deklaruotą mokesťį. Pasak pareiškėjo, jis mokesčius deklaravo ir sumokėjo laiku ir pilnai. 2022-05-01 pateikė GPM311 deklaraciją (toliau – Deklaracija) už 2021 m. ir deklaravo mokėtiną 317, 28 Eur gyventojų pajamų mokesčio (toliau – GPM) sumą, kurią 2022-05-02 sumokėjo. Tuomet pareiškėjui Inspekcija atsiuntė pranešimą, kad (duomenys neskelbtini) (toliau – Bendrija), kuriai pareiškėjas kaip fizinis asmuo nuomoja patalpas, pavėluotai neteisingai deklaravo sumokėtus mokesčius, todėl reikia patikslinti Deklaraciją. Inspekcija paprašė, kad pareiškėjas patikslintų Deklaraciją. Pareiškėjas patikslintą Deklaraciją už 2021 m. pateikė 2024-09-06 ir deklaravo 345,39 Eur mokėtiną GPM sumą, t. y. 28,11 Eur daugiau (mokėjimo terminas 2022-05-02).

Pareiškėjo teigimu, nuo to jo mokama suma nepasikeitė – jis nieko neturėjo papildomai sumokėti, nes už jį GPM mokesťį moka Bendrija ir šiuo atveju ji sumokėjo ir deklaravo pavėluotai per klaidą.

Dėl Inspekcijos teiginio „kadangi papildomai apskaičiuotą GPM sumokėjote pavėluotai, t. y. 2024-09-08, Jums pagrįstai apskaičiuota 8,48 Eur GPM delspinigių“, pareiškėjas paaiškino, kad jis GPM sumokėjo laiku, o ne pavėluotai. Pavėluotai sumokėjo Bendrija. Pareiškėjas negali kontroliuoti ir niekaip atsakyti už Bendrijos klaidas. Pagal įstatymą įmonės privalo deklaruoti tinkamai ir laiku už fizinius asmenis. Šiuo atveju to nebuvo padaryta. Pareiškėjui nesuprantama, kodėl jis turėtų mokėti delspinigius, ir mano, jog tai yra nepateisinama.

Dėl Sprendime nurodyto Inspekcijos teiginio, kad „vadovaujantis MAĮ 100 str., mokesčių mokėtojas gali būti atleidžiamas nuo skaičiuojamų (apskaičiuotų), bet nesumokėtų (neišieškotų)

delspinigių ar jų dalies. Jūs apskaičiuotus delspinigius – 8,48 Eur geranoriškai sumokėjote 2024-09-10, todėl Jūsų prašymas nenagrinėjamas“, pareiškėjas mano, kad tai prieštarauja teisės aktams ir logikai, nes už paskaičiuotus delspinigius sumokėti yra privaloma, kitaip toliau kaupsis delspinigiai. Anot pareiškėjo, sumokėjimas už delspinigius niekaip nesusijęs su sutikimu su jais. Sumokėjimas – vienintelė priežastis, kad nesikauptų papildomos baudos. Apeliacija ir skundas dar prieš mokant už delspinigius buvo pateiktas žodžiu skambinant į Inspekciją, tačiau paaiškėjus, kad reikia teikti paklausimą, tas ir buvo padaryta, o po to buvo apmokėta, siekiant išvengti galimai didesnių baudų, kol nebus klausimas išnagrinėtas ir apgintos pareiškėjo teisės (b. l. 1-4, 22-25).

Atsakovė atsiliėpimu į skundą prašo jį atmesti kaip nepagrįstą.

Paaiškino, kad Inspekcija 2024-09-10 gavo pareiškėjo paklausimą „Dėl nustatytų trūkumų pateiktose gyventojų pajamų deklaracijose (GPM311, GPM314)“ (toliau – Prašymas), kuriuo buvo prašoma panaikinti 8,48 Eur GPM delspinigius, atsiradusius dėl Bendrijos, kuri iš pareiškėjo nuomojasi nekilnojamąjį turtą, laiku ar neteisingai pateiktų duomenų apie pareiškėjui išmokėtas sumas už turto nuomą ir nuo šių sumų priklausantį mokėti GPM už 2021 m.

Atsakovė pažymėjo, kad pats pareiškėjas pateiktame skunde nurodo, kad Inspekcija jam atsiuntė pranešimą, kad Bendrija, kuriai jis kaip fizinis asmuo nuomoja patalpas, pavėluotai neteisingai deklaravo sumokėtus mokesčius, todėl reikia patikslinti Deklaraciją. Patikslintą Deklaraciją už 2021 m. pareiškėjas pateikė 2024-09-06 ir deklaravo 345,39 Eur mokėtiną GPM sumą, t. y. 28,11 Eur daugiau nei buvo pirminėje deklaracijoje (mokėjimo terminas 2022-05-02). Tokiu būdu pareiškėjui atsirado prievolė sumokėti minėtą 28,11 Eur GPM sumą, kuri turėjo būti įvykdyta 2022-05-02. Kadangi Deklaracija buvo patikslinta tik 2024-09-06, tai nuo 28,11 Eur sumos, už laikotarpį nuo 2022-05-03 iki 2024-09-08 buvo paskaičiuoti 8,48 Eur delspinigiai. Pats pareiškėjas 28,11 Eur GPM skirtumą sumokėjo 2024-09-08, o šiai prievolei priskaičiuotus 8,48 Eur delspinigius sumokėjo 2024-09-10.

Atsakovė atsiliėpime taip pat nurodė Lietuvos Respublikos gyventojų pajamų mokesčio įstatymo 23 straipsnio 1 dalies, 24 straipsnio 1 dalies nuostatas ir paaiškino, kad atleidimo nuo delspinigių tvarką reglamentuoja Atleidimo nuo baudų, delspinigių ir palūkanų taisyklės, patvirtintos Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (toliau – VMI) viršininko 2004-07-26 įsakymu Nr. VA-144, kuriose yra numatyta, kad prašymas turi būti pateikiamas raštu ir nurodyta, kas jame turi būti išdėstyta. Iš pareiškėjo skundo bei pridedamos medžiagos matyti, kad prievolę išskaičiuoti, deklaruoti ir sumokėti pajamų mokesčių už išmokėtas turto nuomos pajamas turėjo Bendrija, kuri šią prievolę įvykdė ne laiku ir ne tinkamai, todėl atsirado GPM nepriemoka, o pareiškėjui patikslinus savo atitinkamo laikotarpio Deklaraciją, vadovaujantis MAĮ 96 straipsnio 1 dalies 1 punktu, buvo priskaičiuoti delspinigiai. Pasak atsakovės, MAĮ 100 straipsnyje nurodyta, kad mokesčių mokėtojas gali būti atleidžiamas nuo skaičiuojamų (apskaičiuotų), bet nesumokėtų (neišieškotų) delspinigių ar jų dalies. Pareiškėjas jam apskaičiuotus delspinigius – 8,48 Eur geranoriškai sumokėjo 2024-09-10, todėl nagrinėti pareiškėjo Prašymą atleisti jį nuo minėtų delspinigių sumokėjimo nebuvo teisinio pagrindo.

Pasak atsakovės, atsižvelgiant į nurodytas aplinkybes, pagrįstai galima teigti, kad Inspekcija, vadovaudamasi esamu teisiniu reguliavimu, priėmė teisėtą sprendimą bei pareiškėjui Sprendimu pateikė išsamų atsakymą (b. l. 40-44).

Skundas atmetamas.

Byloje ginčas kilo dėl Inspekcijos Sprendimo, kuriuo pareiškėjui buvo pateiktas atsakymas į jo Prašymą, teisėtumo (b. l. 8-14, 26-28, 50-53).

Bylos duomenimis nustatyta, kad pareiškėjas Inspekcijai pateikė Prašymą, kuriame be kita ko nurodė, jog nesutinka su 8,48 Eur delspinigiais, paskaičiuotais 2024-09-10 ir prašė panaikinti šiuos delspinigius (b. l. 48-49).

Inspekcija Sprendimu informavo pareiškėją, kad 2024-09-10 gavo pareiškėjo Prašymą dėl atleidimo nuo delspinigių, priskaičiuotų už pavėluotai sumokėtą GPM už 2021 m. bei nurodė MAĮ 96 straipsnio 1 dalies 1 punkto nuostatas. Paaiškino, kad 2022-05-01 pareiškėjas pateikė Deklaraciją už 2021 m. ir deklaravo mokėtiną 317,28 Eur GPM sumą, kurią pareiškėjas 2022-05-02 sumokėjo.

Patikslintą Deklaraciją už 2021 m. pareiškėjas pateikė 2024-09-06 ir deklaravo 345,39 Eur mokėtiną GPM sumą, t. y. 28,11 Eur daugiau (mokėjimo terminas 2022-05-02). Sprendime nurodoma, jog atsižvelgiant į tai, kad papildomai apskaičiuotą GPM pareiškėjas sumokėjo pavėluotai, t. y. 2024-09-08, pareiškėjui pagrįstai apskaičiuota 8,48 Eur GPM delspinigių. Inspekcija taip pat šiame Sprendime nurodė MAĮ 100 straipsnio nuostatas bei paaiškino, kad pareiškėjas apskaičiuotus 8,48 Eur delspinigius geranoriškai sumokėjo 2024-09-10, todėl pareiškėjo Prašymas nenagrinėjamas bei nurodė šio Sprendimo apskundimo tvarką ir pridėjo Delspinigių ataskaitą (1 lapas) (b. l. 8-14, 26-28, 50-53).

Pareiškėjas, nesutikdamas su šiuo Sprendimu, skundu kreipėsi į Komisiją ir prašo skundžiamą Sprendimą panaikinti (b. l. 1-4, 22-25).

MAĮ nustato pagrindines sąvokas ir taisykles, kurių būtina laikytis vykdant mokesčių įstatymus, pagrindinius apmokestinimo mokesčiais teisinio reglamentavimo principus, įtvirtina Lietuvos Respublikoje taikomų mokesčių sąrašą, nustato mokesčių administratoriaus funkcijas, teises ir pareigas, mokesčių mokėtojo teises ir pareigas, mokesčių apskaičiavimą ir sumokėjimą, mokesčio bei su juo susijusių sumų priverstinio išieškojimo bei mokestinių ginčų nagrinėjimo tvarką (MAĮ 1 straipsnio 1 punktas).

Pagal MAĮ 100 straipsnio 1 dalį, mokesčių mokėtojas gali būti atleidžiamas nuo skaičiuojamų (apskaičiuotų), bet nesumokėtų (neišieškotų) delspinigių ar jų dalies, jeigu tokia teisinė galimybė yra numatyta specialiajame mokesčių įstatyme (2 punktas); yra MAĮ 141 straipsnio 1 dalyje nustatytas pagrindas (3 punktas); kitais atvejais, kai delspinigius išieškoti netikslinga ekonominiu ir (ar) socialiniu požiūriu, kaip tai suprantama pagal MAĮ 113 straipsnio 1 dalies 3 punktą. Šis atleidimo pagrindas gali būti taikomas tik mokesčių mokėtojams – fiziniams asmenims (4 punktas). Nuo delspinigių mokesčių mokėtoją gali atleisti mokesčių administratorius, o mokestinio ginčo metu – ir mokestinį ginčą nagrinėjanti institucija. Kai atitinkamo sprendimo priėmimas priklauso mokesčių administratoriaus kompetencijai, atleidimo nuo delspinigių tvarką nustato centrinis mokesčių administratorius (2 dalis).

Nagrinėjamu atveju atsakovės veikimas ir su juo susijusių klausimų sprendimas yra sietinas su institucijos veikimu viešojo administravimo srityje, todėl jos veiklai yra taikytinos ir Lietuvos Respublikos viešojo administravimo įstatymo (toliau – VAĮ, teisės akto redakcija, galiojanti nuo 2023-01-01) nuostatos.

Prašymas – su asmens teisių ar teisėtų interesų pažeidimu nesusijęs asmens kreipimasis į viešojo administravimo subjektą prašant atlikti teisės aktuose nustatytus veiksmus (VAĮ 2 straipsnio 10 dalis). Asmenų prašymus ir skundus viešojo administravimo subjektai nagrinėja pagal Vyriausybės patvirtintas taisykles (VAĮ 11 straipsnio 1 dalis). Asmenų prašymų ir skundų nagrinėjimo viešojo administravimo subjektuose taisyklių, patvirtintų Vyriausybės 2007-08-22 nutarimu Nr. 875 (akto redakcija, galiojanti nuo 2022-09-03, toliau – Taisyklės) 1 punkte įtvirtinta, kad jos reglamentuoja prašymų ir skundų nagrinėjimą ir asmenų aptarnavimą viešojo administravimo subjektuose, taip pat subjektuose, kurie teikia viešąsias paslaugas ir nagrinėja prašymus ir skundus dėl šių viešųjų paslaugų, o 35 punkte numatyta, kad prašymus ar skundus institucijos nagrinėja ir į juos atsako pagal teisės aktais joms nustatytą kompetenciją. Pagal Taisyklių 45 punktą, į prašymą institucija atsako atsižvelgdama į jo turinį: 1) į prašymą suteikti administracinę paslaugą atsakoma suteikiant prašomą vieną iš VAĮ 19 straipsnio 1 dalyje nurodytų administracinių paslaugų (ar prašomas kelias administracines paslaugas) arba pateikiant motyvuotą atsisakymą tą padaryti; 2) į prašymą pakonsultuoti asmenį jam aktualiame klausime atsakoma, suteikiant konsultaciją pagal institucijai nustatytą kompetenciją arba pateikiant motyvuotą atsisakymą tą padaryti; 3) į prašymą priimti administracinį sprendimą atsakoma VAĮ 13 straipsnyje nustatyta tvarka; 4) į prašymą, nenurodytą Taisyklių 45.1–45.3 papunkčiuose, atsakoma laisva forma. Tai reiškia, kad prašymo nagrinėjimo ribas nustato pats pareiškėjas savo prašymo turiniu, kurio institucija, nagrinėjanti prašymą, privalo laikytis ir pateikti atsakymą į prašymą ne siauresnės apimties nei pateikto prašymo turinys. Atsakyme į prašymą ar skundą arba institucijos siunčiamame pranešime apie asmens prašymo ar skundo nenagrinėjimo priežastis asmuo turi būti informuojamas apie tokio atsakymo ar pranešimo apskundimo tvarką, vadovaujantis VAĮ 14 straipsniu, nurodant konkrečios institucijos (-ų), kuriai (-ioms) gali būti paduotas skundas, pavadinimą (-us) ir adresą (-us), taip pat terminą (-us), per kurį (-

iuos) gali būti pateiktas skundas (Taisyklių 47 punktą).

Pažymėtina, kad viešojo administravimo subjekto priimtas sprendimas yra laikytinas administraciniu sprendimu, kaip apibrėžta VAI 2 straipsnio 5 dalyje, t. y. administracinis sprendimas yra teisės aktų reglamentuotu būdu ir (ar) forma išreikšta vienkartinė viešojo administravimo subjekto valia dėl teisės taikymo, privaloma ir skirta konkrečiam asmeniui ar individualiai apibrėžtai asmenų grupei. Viešojo administravimo subjekto sprendimai turi atitikti VAI 10 straipsnio 5 dalyje įtvirtintas nuostatas. Vadovaujantis VAI 10 straipsnio 5 dalies 1–8 punktais, administraciniame sprendime turi būti nurodyta: 1) administracinį sprendimą priėmusio viešojo administravimo subjekto pavadinimas; 2) administracinio sprendimo data; 3) administraciniam sprendimui suteiktas registracijos numeris; 4) atliekamas tvarkomasis veiksmas arba asmenims nustatytos teisės ir (ar) pareigos; 5) administracinio sprendimo teisinis ir faktinis pagrindas ar kitos administraciniam sprendimui įtakos turėjusios aplinkybės; 6) administracinio sprendimo motyvai; 7) administracinio sprendimo apskundimo tvarka, nurodant konkrečią skundą nagrinėjančią instituciją ar įstaigą, skundo padavimo terminą ir teisės aktą, reglamentuojantį apskundimo tvarką; 8) administracinį sprendimą priėmusio asmens vardas, pavardė ir pareigos. VAI 3 straipsnio 4 punkte įtvirtintas įstatymo viršenybės principas reikalauja, kad administraciniai sprendimai, susiję su asmenų teisių ir pareigų įgyvendinimu, visais atvejais turi būti pagrįsti įstatymais. Vadovaudamasis VAI 3 straipsnio 5 punkte nustatytu išsamumo principu, viešojo administravimo subjektas į prašymą (skundą) turi atsakyti aiškiai ir argumentuotai, nurodydamas visas prašymo (skundo) nagrinėjimui įtakos turėjusias aplinkybes ir konkrečias teisės aktų nuostatas, kuriomis rėmėsi vertindamas prašymo (skundo) turinį.

Paminėtina ir tai, kad atsakymas asmeniui, bet kuria forma (skundu ar prašymu) besikreipusiam į viešojo administravimo instituciją, turi atitikti teisės aktuose nustatytus reikalavimus. Administraciniame sprendime turi būti aiškiai suformuluotos nustatytos arba suteikiamos teisės ir pareigos, nurodyta sprendimo apskundimo tvarka. Aiškindamas ankstesnės VAI redakcijos VAI 8 straipsnį, reglamentuojantį individualiam administraciniam aktui keliamus reikalavimus, Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas savo jurisprudencijoje yra konstatavęs, kad VAI 8 straipsnio nuostatos reiškia, kad akte turi būti nurodomi pagrindiniai faktai, argumentai ir įrodymai, pateikiamas teisinis pagrindas, kuriuo viešojo administravimo subjektas rėmėsi priimdamas administracinį aktą; motyvų išdėstymas turi būti adekvatus, aiškus ir pakankamas. Ši teisės norma siejama su teisėtumo principu, pagal kurį reikalaujama, kad viešojo administravimo subjektai savo veikla nepažeistų teisės aktų, kad jų sprendimai būtų pagrįsti, o sprendimų turinys atitiktų teisės normų reikalavimus (*Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo 2010-11-15 sprendimas administracinėje byloje Nr. A⁵⁵⁶-15/2010*). Administracinio sprendimo priėmimo faktinis pagrindas ir individuali argumentacija turi būti žinomi ne tik viešojo administravimo subjektui, priimančiam sprendimą, bet ir asmeniui, kurio atžvilgiu jis priimamas. Individualus administracinis aktas paprastai turi būti toks, kad iš jo būtų galima suprasti visuomeninių santykių esmę, subjektus, dalyvaujančius šiuose santykiuose, kad būtų aiškus tų visuomeninių santykių teisinis kvalifikavimas. Visiškai nesilaikant minėtų nuostatų ar tai darant tik iš dalies, paprastai kyla pagrįsta abejonė dėl tokio administracinio akto teisėtumo bei pagrįstumo (*Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo 2013-11-21 nutartis administracinėje byloje Nr. A⁵⁰²-2124/2013*).

Nagrinėjamu byloje atveju iš pareiškėjo Prašymo turinio matoma, kad Prašymu kreipdamasis į Inspekciją, pareiškėjas prašė panaikinti jam priskaičiuotus ir jau jo sumokėtus 8,48 Eur delspinigius. Byloje nėra ginčo dėl nustatytų faktinių aplinkybių, jog pareiškėjas 8,48 Eur delspinigius sumokėjo. Iš pareiškėjo skundo turinio ir Komisijos posėdyje teiktų paaiškinimų nustatyta, kad 8,48 Eur delspinigius pareiškėjas geranoriškai sumokėjo, kad toliau nebūtų skaičiuojami papildomi mokesčiai, tačiau su jam priskaičiuotais delspinigiais nesutinka ir kreipdamasis Prašymu į atsakovę, siekė, kad jie būtų panaikinti.

Skundžiamo Sprendimo turinio duomenys tvirtina, kad atsakovė, atsakydama į pareiškėjo Prašymą, nurodė faktines aplinkybes, susijusias su pareiškėjo pateikta patikslinta Deklaracija už 2021 m., t. y. jog 2022-05-01 pareiškėjas pateikė Deklaraciją už 2021 m. ir deklaravo mokėtiną 317,28 Eur GPM sumą, kurią pareiškėjas 2022-05-02 sumokėjo. Patikslintą Deklaraciją už pareiškėjas pateikė 2024-09-06 ir deklaravo 345,39 Eur mokėtiną GPM sumą, t. y. 28,11 Eur daugiau (mokėjimo terminas 2022-05-02). Sprendime taip pat paaiškintos aplinkybės, kaip buvo apskaičiuota 8,48 Eur delspinigių

suma pareiškėjui. Iš skundžiamo Sprendimo turinio taip pat nustatyta, kad atsakovė Sprendime nurodė MAĮ 100 straipsnio nuostatas bei paaiškino, kad pareiškėjas apskaičiuotus 8,48 Eur delspinigius geranoriškai sumokėjo 2024-09-10, todėl pareiškėjo Prašymas nenagrinėjamas.

MAĮ 100 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad mokesčių mokėtojas gali būti atleidžiamas nuo skaičiuojamų (apskaičiuotų), bet dar nesumokėtų (neišieškotų) delspinigių ar jų dalies. Iš nurodytos MAĮ nuostatos matoma, jog mokesčių mokėtojas gali būti atleidžiamas nuo delspinigių ar jų dalies, tačiau dar nesumokėtų (neišieškotų) delspinigių ar jų dalies. Šiuo atveju nustatytos faktinės aplinkybės tvirtina, kad pareiškėjas 8,48 Eur delspinigius geranoriškai sumokėjo 2024-09-10. Esant nurodytoms aplinkybėms, sprendžiama, jog atsakovė pagrįstai, vadovaudamasi MAĮ 100 straipsnio 1 dalyje įtvirtinta nuostata, atsisakė nagrinėti pareiškėjo Prašymą atleisti jį nuo sumokėtų 8,48 Eur delspinigių, nes tam nebuvo teisinio pagrindo.

Byloje nagrinėjamu atveju Komisija pažymi, kad atsakovė gali elgtis tik taip, kaip tai leidžia teisės aktai. Šiame kontekste paminėtina, kad pagal suformuotą Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo praktiką, viešojoje teisėje galioja teisėtumo ir teisinio apibrėžtumo principai, kurie viešojo administravimo subjektą įpareigoja veikti tik įstatymo jam suteiktų įgaliojimų ribose (*intra vires*); veikimas viršijant kompetencijos ribas (*ultra vires*) yra pagrindas viešojo administravimo subjekto aktą pripažinti neteisėtu. Viešojo administravimo subjektas turi tik tuos įgalinimus, kurie jam konkrečiai suteikti, plečiamas kompetencijos aiškinimas – negalimas (žr., pvz., *Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo 2005-09-21 sprendimą administracinėje byloje Nr. A¹⁴-1166/2005, 2012-05-07 nutartį administracinėje byloje Nr. A⁵⁰²-1294/2012*).

Komisija, įvertinusi byloje nustatytas faktines aplinkybes, patikrinusi bylos teisingam išsprendimui reikšmingus duomenis, sprendžia, kad atsakovė laiku pareiškėjui parengė nustatytais faktinėmis aplinkybėmis bei tinkamomis teisės normomis pagrįstą skundžiamame Sprendime išdėstytą atsakymą; nurodė Sprendimo apskundimo tvarką, tuo nepažeisdama VAI 10 straipsnio 5 ir 6 dalyse nustatytų reikalavimų. Šiuo aspektu taip pat svarbu paminėti, kad pareiškėjas Komisijai paduotame skunde nenurodė jokių argumentų, kodėl, jo manymu, skundžiamas Sprendimas yra neteisėtas, neginčija ir konkrečių pažeidimų, susijusių su pagrindinių procedūrų ir taisyklių, turėjusių užtikrinti objektyvų visų aplinkybių įvertinimą bei administracinio sprendimo pagrįstumą, laikymusi.

Atsižvelgusi į nurodytus argumentus, Komisija neturi teisinio pagrindo tenkinti pareiškėjo skundo reikalavimo panaikinti skundžiamą Sprendimą. Esant nurodytiems motyvams, pareiškėjo skundas atmetamas kaip nepagrįstas.

Vadovaudamasi Lietuvos Respublikos ikiteisminio administracinių ginčų nagrinėjimo tvarkos įstatymo 19 straipsniu, 20 straipsnio 1 dalies 1 punktu, 22 straipsniu, Komisija

n u s p r e n d ž i a:

pareiškėjo J. B. skundą atmesti kaip nepagrįstą.

Sprendimą per vieną mėnesį nuo jo priėmimo dienos bylos šalys turi teisę skusti Regionų administraciniam teismui Lietuvos Respublikos administracinių bylų teisenos įstatymo nustatyta tvarka.

Komisijos posėdžio pirmininkė

Vesta Šliogerytė

Komisijos nariai

Remigijus Kalašnykas

Asta Povilonienė